

titulua orain 15 urte

Baneukan itxaropenik.

Jokalarik batzuek artean ez zuten Real Madrid zer egiten ari zela, «aulkitik ez zigutela ezer esaten», dio Alonsok, «baina nik garbi neukan madrildarrek irabazi egingo zutela». Kortabarriak, aldiz, bazekien Valladolideko emaitza, «aulkira begiratu eta inolako aurpegiak zeuden ikustea besterik ez zegoelako Real Madrid irabazten ari zela jakiteko». Orbegozok bazekien Valladolideko emaitza, «baina ez nion kasu handirik egin».

Realak gola behar zuen titulua irabazteko. Berdinketa nahikoa zitzaien. Eta iritsi zen, bai, gol hura. Baloi soltea heldu area parean Zamorari, honek jaurtiki, Castroren hanka jo baloiak eta gola. 27 segundo besterik ez ziren falta. «Ba nik uste nuen artean best edo hamar minutu falta zirela», dio Zamorak. «Nik ere bai», Lopez Ufartek. Alonsok, berriz, beste kontu bati heldu dio: «Pentsa nola borrokatu zuten Sportingekoek partidu hartan, ezen Zamorak jaurtiki zuenean, Sportingeko Abel aurrelaria ate azpian zegoen defenditzen!», Ormaetxeak, bestalde, «Gijonekoak neurketa guztietan horrela borrokatu izan baziren, berarek irabaziko zuketela titulua», bota du.

Gipuzkoako taldeak gola sartu zuenean, baina, Valladolideko Zorrilla zelaian Sporting-Realari zegokion markagailuan 2-2koa jarri beharrean, 3-1 jarri zuten. Stielike izan zen ohartzen lehena. Eta Real Madrideroak saltoka. Titulua euren zela uste zuten. «Madrildarrek esana zuten titulua irabaziz gero ez dakit noraino joango zirela belauniko. Nik uste dut belauniko ibiltzen ere hasi zirela orduan», dio Lopez Ufartek. Baina handik segundo gutxira, markagailuko mutilak 2-2koa tipini zuen. Madrildarrek, jota, eta gero selekzioan Juanito zenari eta hauei Valladolideko kontu hura aipatzen ausartu ere ez ginen egin, badaezpada», dio egun Realeko bigarren entrenatzailea den Lopez Ufartek.

Eta Zamoraren golaren ondoren, zoramena Gijonen. Orbegozo: «Palkuan edukazio pixka bat izan behar dela eta, ba ez zuen zorakeria handirik egin. Altxatu bai, baina askoz gehiago ez. Atzean nituen Realeko direktibo guztiak, baina nire gainera erori ziren, zoratuta bezala zeudelako». Ormaetxea: «Aulkian guztiak atzera eta aurrera hasi zen, eta nik uste jendeak ez zuela arrastorik ere non zebilen. Ni, aldiz, nahikoa serio nengoen, partidua ez zegoelako bukatua».

Segituan amaitu zen, ordea. Zamorak ongi daki: «Partidua bidean daukat eta epaileak Sportingekoei erditik ateratzeko esan zientetik neurketaren amaiera adierazi zuen arte 11 segundo

Goian, jokariak eta zaleak Zamoraren gola ospatzen Gijonen. Ezkerrean, Alberto Ormaetxea entrenatzaile ohia.

ARTXIBOKOA
ANDER GILLENEA

pasatu ziren hain juxtu. Denbora hartua dut».

Beste jokalariek ikusia dute noizbait bideoa —«aita dut zale itsua eta berak esanda ikusi izan dut», dio Lopez Ufartek—. Ormaetxeak, aldiz, hauxe galdetzen du: «Bideoa? Ba al dago ba? Bai? Derrepente eskatu behar dut kopia bat».

Titulua irabazi... eta Madrilera joan ziren • Ez zuten Realekoek titulu hura ospatzeko asti handi-

rik eduki. Aldagelan bildu ziren aurreneko aldiz guztiak. Baten bat, baina, ez zegoen aldagelan, Kortabarriak gogoratu duenez: «Direktibo bat beste mundu batean balego bezala zegoen. Ez zuen entzuten. Ez zuen hitzik egiten. Ez zen mugitu ere egiten. Ezin erreakzionatuta zegoen». Ia guztiak, berriz, zoratzen. «Ez zen jende asko sartu bertara, baina sartu zirenak... Batzuk arropa eta guzti sartu ziren dutxara eta nik uste dut ez zirela konturatu ere egin bustitzen ari zirela», dio Zamorak. Orbegozok badu orotzapean ederrik: «Semea Gijonera eramane nuen. Ni palkura joan nintzen eta bera harmailetara. Neurketa bukatu zenean bildu ginen eta nik ez dakit nola baina bederatzi urteko seme txiki hura azkenean behintzat gure aldagelara sartu zen. Ez pentsa erraza zenik! Oso polita izan zen».

Gijon arratsalde hartan bertan utzi zuen Realak. Orbegozo pre-

sidente Donostiara etorri zen, «lana nuelako astelehenean». Besteak, aldiz, Madrilera joan ziren gaua pasatzera. Izan ere, asteazkenean Kopako final-zortzirenetako itzuliko neurketa zuten Sevillan, «eta guk Kopa irabazteko asmoa genuen», dio Ormaetxeak. Kanporatuak geratu ziren. Madrilan; Alcalá hotelan egon ziren, «eta azaldu zen, bai, bertara hainbat ezagun, besteak beste, Realeko jokalaria izan zen Elias Kerejeta. Berekin zen Mercedes Mila kazetaria», oroitzen da Zamora. Afari-pasada egin ondoren, batzuk lotara, besteak kalera. Kortabarria: «Presioaren ostean, lasaitasuna behar nuen eta ni ohera joan nintzen». Alonso: «Batzuk kalera joan ginen ospatzera. Ongi pasatu genuen». Ormaetxea lasai gelditu zen ohean, kezkarik gabe: «Edaten al zuten ba batere jokalariek?».

Sevillan jokatu ostean, hurrengo eguneko goizean hegazkinaz Gasteizera. Eta handik Arantzazura. Hantxe bazkaldu ondoren, autobusez Donostiara. Taldeko kideek beraiek aitortu dutenez, autobuseko bidaia huraxe izan zen hunkigarriena. Kortabarria: «Nik bidaia guztia emozionatuta egin nuen. Izugarria izan zen. Jende guztia bazterrean: baserritarak, umeak, emakumeak... Zenbait herritan geratu egin ginen. Nire gurasoak Arrasateko Zigarrola auzokoak dira eta han gelditu ginenean, lore sorta bat eman nien». Alonso: «Alegian ere geratu ginen. Hango udaletxean zeuden nire semea eta, eta haiekin egon nintzen pixka batean». Lopez Ufarte: «Niri irudi bat geratu zait bidaia hartatik: baserritarrek ustez ez gintuzten inoiz gertutik ikusi eta egun hartan gogo biziz atera ziren bide bazterrerara». Zamorari, be-

Joxe Mari Bakero da jokatzeko segitzen duen bakarra

P. Aiestaran / **Bartzelona**. - 17 urte besterik ez zituen Joxe Mari Bakero Realen lehen taldera igo zutenean. Alberto Ormaetxeak igo zuen Sanse-tik, Arano defentsarekin batera. Rauleagak eta Iraolak lehen taldea utzi zuten, eta lehen entrenatzaileak Sanse-tik bi baizik ez igotzea erabaki zuen. Eta igo, eta Ligako titulua irabazi. «Zorte handia izan nuen garai hartan», adierazi dio Bakero EGUNKARIARI. «Izugarritzko ekipoarekin topatu nintzen, eta, gainera, 27 bat partidu jokatu nituen. Egia esateko, oso gaztea nintzenerako gauza politak bizitzaren hasia nintzen titulu hura zela medio. Niretzat une haiek bizitzeko eta jokalarik haiekin jokatzeko oso-oso ederra izan zen, 17 urte baino ez nituelako. Gainera, Gijonen minutu batzuetan jokatu nuen, Idigorasen ordezkari baita baimenduen Ormaetxeak».

Realean zortzi denboraldi jokatu ondoren, Barcelonak fitxatu zuen 1988an, eta han zortzigarren denboraldia ari da betetzen. Nork esango 17 urte zituela Bakero gero hainbeste titulu irabaziko zituela? «Nik, behintzat, ez nuen pentsatzen hori, ezta Realak utzi baino urtebete lehenago Barcelonara etorriko nintzenik ere».

Jokalarik euskaldunak beste urtebeteko kontratua dauka Barcelona taldearekin «eta uste dut orduantxe —34 urterekin— utziko dudala futbola». Eta orduan, Realeko lehen tituluko plantilako jokalarik guztiak erretiratuak

♦ egongo dira. X

rriz, hauxe gertatu zitzaion: «Donostiako udaletxe azpira heldu ginenean, jende ugari zen bertan eta gainera etortzen zitzaizkigun. Baina bazen bat bizkarrean kolpeak ematen zizkidana etengabe. Halako batean, buelta eman nuen, ea nor kristo zen jakiteko. Nire aita zen».

Ederra izan zen hura guztia, eta, Alonsok dioenez, «hori azaltzeko bizi egin behar da une hori. Ezin da hitzekin azaldu».

81-82an ere Realak Ligako titulua irabazi zuen, baina aurreko hunkigarriagoa izan zen. Ez da erraza izango berriz ere Liga irabaztea. «Lehenengo aldean lan asko egiten da Realeko harrobiekin, baina futbol munduan gero eta diru gehiago mugitzen da, eta zailagoa da gu bezalako taldeentzat zerbait lortzea. Gainera, orain telebisten kontu honekin...», dio Kortabarriak.

Baina tira, ez daki inork zer gertatuko den gero. Realeko zaleak dakiena zera da: gaur 15 urte Liga irabazi zuela talde txuri-urdinak, eta hura historikoa izan zela.

Enekoitz Esnaola
DONOSTIA

Jose Luis Orbegozo: «Galdezka etorri zitzaidan Jose Maria Garcia kazetariari esan nion artean bi minutu falta zirela partidua amaitzeko. Baneukan itxaropenik»

Jesus Mari Zamora: «Donostiako udaletxera heltzean, batek kolpeak eman zizkidana bizkarrean etengabe. Buelta eman nuen ea nor kristo zen jakiteko. Aita zen»